

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **M. D.**
zastoupený JUDr. Ing. Miroslavem Kalousem, advokátem,
sídlem U Zvonu 11, 301 12 Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1. **KUVAG CR, spol. s r. o.,** IČO: 49192795,
sídlem Nádražní 489, 335 01 Nepomuk,
2. **Správa a údržba silnic Plzeňského kraje,** příspěvková
organizace, IČO: 72053119,
sídlem Koterovská 462/162, 326 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2018, č. j. PK-RR/5461/18

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce žalobou ze dne 25. 2. 2019, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 27. 2. 2019, napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2018, č. j. PK-RR/5461/18 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, Odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 25. 6. 2018, č. j. VŽP/1805/2018-VaL (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že vypustil podmínku provedení stavby č. III. 8. a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Prvostupňovým rozhodnutím byl schválen stavební záměr na změnu dokončené stavby „X“ – přístavba výrobní haly“ (dále jen „*stavební záměr*“) žadatele - společnosti KUVAG CR, spol. s r.o., IČ 49192795 (dále též jen „*stavebník*“).
2. Žalobce navrhl zrušit nejen napadené rozhodnutí, ale i závazné stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 26. 9. 2018, č. j. PK-ŽP/17353/18 (dále též jen „*závazné stanovisko PK-ŽP/17353/18*“).

II.

Žaloba

3. Žalobce ve své žalobě nejprve uvedl, že je vlastníkem pozemků p. č. X., X., X., X., X., X., X., X., X. (jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. X.), X. (jehož součástí je jiná stavba) a X. (jehož součástí je jiná stavba), vše v katastrálním území N., zapsáno na listu vlastnictví č. X. v katastru nemovitostí vedeného u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště X (dále jen „*pozemky*“), a byl účastníkem správního řízení vedeného prvostupňovým orgánem v řízení o schválení stavebního záměru stavebníka. Na pozemcích žalobce se nachází lesní porost složený především ze stromů borovice Douglaska a smrku.
4. Žalobce dále namítl, že napadeným rozhodnutím žalovaného byl na svých vlastnických právech a na právu na ochranu životního prostředí zkrácen přímo a v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení též prvostupňovým rozhodnutím a všemi rozhodnutími správních orgánů, které vydaly závazná stanoviska. Žalobce nesouhlasil s postupem žalovaného, který na úkor žalobce chrání zájmy stavebníka. Rozsah, v jakém žalovaný poskytl ochranu práv stavebníkovi na úkor žalobce, označil žalobce za nepřipustný, nezákonný a v rozporu se zásadami zákonnosti, proporcionality a právní jistoty stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).
5. Žalobce dále poukázal na to, že nerozumí stanovisku žalovaného, který na jedné straně sdělil, že nemá věcnou příslušnost přezkoumávat závazná stanoviska vydaná v řízení, a na druhé straně konstatoval, že se s názorem správních orgánů vysloveným v jejich závazných stanoviscích ztotožňuje a považuje je za věcně správná a právně bez vady. Dále namítl, že žalovaný pominul vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 3. 12. 2018. Již tento postoj žalovaného je podle žalobce nepřezkoumatelný a nezákonný. Podle žalobce žalovaný založil napadeným rozhodnutím stav, kdy poškozováním lesního porostu, který je ve vlastnictví žalobce, působením stavby, která je ve vlastnictví

stavebníka, vzniká a bude se dále zvyšovat škoda na majetku žalobce.

6. Žalobce bude navíc, v důsledku rozhodnutí žalovaného, nucen akceptovat anebo dokonce sám na své náklady provést opatření, která jeho majetkovou sféru dále zúží. Žalobce přitom odkázal na § 22 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“).
7. Dále žalobce poukázal na § 14 odst. 1 lesního zákona a k tomu uvedl, že žalovaný přehlédl, že posouzení ve smyslu § 14 odst. 1 lesního zákona v řízení vedeném o schválení stavby stavebníka provedeno nebylo. Podle přesvědčení žalobce, žalovaný a všechny ostatní správní orgány, které v řízení vedeném o žádosti stavebníka rozhodovaly, nerespektovaly právě zmíněné zákonné ustanovení, když nezkoumaly, zda stavebníkem navržené a jimi schválené řešení rozšíření provozu stavebníka bylo z pohledu zachování lesa a ochrany životního prostředí nejvhodnější. Žalobce namítl, že pozemek stavebníka umožňuje, aby tento rozšíření svého provozu realizoval způsobem, který nebude ohrožovat stávající lesní porosty žalobce a životní prostředí, a dále že žalovaný správní orgán a ostatní správní orgány povýšily v řízení ekonomický zájem stavebníka nad veřejný zájem, ochranu životního prostředí a oprávněný zájem žalobce vlastnit majetek. Žalobce nechápal, proč by měl nedůvodný zásah žalovaného a dalších správních orgánů do svých majetkových práv trpět.
8. V další části své žaloby žalobce polemizoval se závěry Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí vyslovenými v závazném stanovisku PK-ŽP/17353/18. Nejprve namítl, že závěr, že stavbou nedojde k přímému ohrožení lesa, nemá oporu ve skutkovém stavu. Stavba stavebníka je umístěna ve vzdálenosti 12 m od hranice lesa a terénní úpravy spojené se stavbou budou prováděny ve vzdálenosti 6 m od okraje lesa. Délka kořenů lesního porostu je cca 8 m, tedy 2 m za hranicí terénních úprav, které tak kořenový systém stromů musí zasáhnout. Výška stromů lesního porostu je v současnosti cca 26 m a může dosáhnout až 60 m. K negativnímu působení stavby na lesní porost dojde, a to již během jejího provádění. Již v současné době stávající lesní porost může stavbu ohrožovat. V důsledku stavby dojde k poškození kořenového systému stromů a k úbytku spodní vody v území. Hloubka pásma stavbou dotčeného pozemku, ve kterém bude moci správní orgán nařídít zabezpečovací práce, je při umístění budovy ve vzdálenosti 12 m od hranice lesního pozemku, nejméně 14 m a 20 m při dodržení hranice zemních prací od lesního pozemku 6 m. Při maximální výšce lesního porostu, borovice 60 m a smrk 50 m, bude hloubka pásma, ve kterém nejméně bude moci správní orgán nařídít zabezpečovací práce, 48 m, resp. 54 m. Již dnes zasáhne padající strom stavbu žalobce téměř z jedné poloviny. Žalobce nesouhlasil s tím, aby správní orgány přenášely důsledky rizik pouze na něj a nechápal, z jakého důvodu by měl nést odpovědnost za takováto jejich rozhodnutí. Žalovaný správní orgán i Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí svými rozhodnutími zcela popřely zásadu prevence vyjádřenou v závazném stanovisku PK-ŽP/17353/18 a umožnily stavebníkovi rozšířit jeho stávající provoz způsobem, který je k veřejnému zájmu a právům žalobce hrubě nešetrný.
9. Dále žalobce nesouhlasil s konstatováním Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí obsaženém v závazném stanovisku PK-ŽP/17353/18, že posunutím hranice terénních úprav stavby byla naplněna povinnost stavebníka uložená mu v § 14 odst. 1 lesního zákona. V rozporu s tímto ustanovením lesního zákona stavebník nenavrl a nezdůvodnil, která řešení jsou z hlediska zachování lesa, ochrany životního

prostředí a ostatních celospolečenských zájmů nejvhodnější a neprovedl vyhodnocení jejich předpokládaných důsledků a nenavrhl alternativní řešení. Žádný ze správních orgánů tuto skutečnost nezohlednil. Posunutí terénních úprav z původně navržených 2 m od hranice lesa na 6 m od hranice nebylo předložením alternativního řešení s vyhodnocením dopadů ve smyslu lesního zákona, když nebylo vysvětleno, proč stavba nebyla posunuta ještě dále. Podle žalobce pozemky stavebníka umožňují realizaci jeho záměru ve vzdálenosti větší než 50 m od okraje lesa.

10. Konečně žalobce rozporoval závazné stanovisko PK-ŽP/17353/18 i v závěru, že reálně nehrozí zvýšené nebezpečí škod způsobených pádem stromu nebo jiných škod, když tento závěr podle žalobce neodpovídá skutkovému stavu. Závěr ohledně rozsahu rizika vzniku škod má žalobce za nepřezkoumatelný. Podle přesvědčení žalobce zvýšené nebezpečí škod existovalo již v době podání žaloby vzhledem ke stávající výšce stromů a narušení kořenového systému realizací stavebního záměru. Žalobce podotkl, že vlastnil a pěstoval les dříve, než stavebník započal se svými podnikatelskými aktivitami v lokalitě.
11. Žalobce poté s odkazem na § 14 odst. 2 lesního zákona poukázal na územní plán města N. [žalobce blíže nespecifikoval, jaký územní plán města N. má konkrétně na mysli, nicméně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo argumentováno stejným způsobem, přičemž žalobce tam označil územní plán města N. ve znění změny účinné od 24. 10. 2017, tudíž se muselo jednat o územní plán z roku 2004, který ve znění pozdějších změn pozbyl účinnosti dne 23. 10. 2018 (dále jen „*tehdejší územní plán města N.*“) – pozn. soudu]. Ten podle žalobce stanovil pro využití plochy 5.1., na níž byla napadeným rozhodnutím umístěna stavba stavebníka, že bude plně respektováno pásmo ve vzdálenosti do 50 m od okraje lesa, z čehož dovodil, že žádnou stavbu v tomto pásmu nelze umístit, resp. že souhlas s umístěním stavby v tomto pásmu nelze vydat. Ovšem i pokud by byla podmínka respektování pásma 50 m od okraje lesa vyložena tak, že stavbu v daném pásmu umístit lze, byly by správní orgány povinny šetřit práva účastníků řízení. Takovýmto způsobem ovšem správní orgány nepostupovaly, když rozhodly o umístění předmětné stavby na úkor práv žalobce a v rozporu s veřejným zájmem. Žalobce nesouhlasil s nazíráním žalovaného, které povyšuje legitimní očekávání stavebníka nad legitimní očekávání žalobce. Doplnil, že pokud by formulace ochrany v pásmu lesa neumožňovala jednoznačný výklad, bylo by namíste zahájit řízení o zrušení územního plánu města N. v části týkající se plochy 5.1. z důvodu nepřezkoumatelnosti.
12. Žalobce též namítl, že nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný bagatelizuje rizika vyplývající z používání „Bisfenolu A“ při výrobě plastových hmot. K tomu pouze uvedl, že vnímá rozdíl mezi tím, zda je stavba určena pro manipulaci s hotovými plasty, a mezi výrobou, při níž dochází ke zpracování termosetických pryskyřic, v jejímž průběhu se „Bisfenol A“ uvolňuje, jak je tomu v daném případě. Závěr žalovaného o své námitce v tomto směru označil za nepřezkoumatelný.
13. V ostatním žalobce učinil obecný odkaz na svá vyjádření zejména v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a ve vyjádření k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí.
14. Poté žalobce ještě konstatoval, že stavebník již započal s prováděním stavebních prací na podkladě rozhodnutí o schválení stavebního záměru a již v této fázi je jeho majetek, zahrnující stavbou ohrožený lesní porost i jeho dům, ohrožený v důsledku otřesů vyvolaných těžením skály, která tvoří podloží v místě výstavby, poškozován. Na tvrdost podloží a důsledky s tím spojené žalobce upozorňoval ve svém odvolání proti rozhodnutí

o schválení stavebního záměru. Pokračováním stavebních prací podle žalobce dojde k dalšímu poškození jeho majetku. Vady na lesním porostu nebude možné odstranit a vady vzniklé na jeho domě bude možné odstranit jen s vynaložením finančních nákladů, jejichž výši nelze v současné době určit.

15. Žalobce uzavřel, že žalovaný, ani ostatní správní orgány, které v řízení vedeném ve věci stavebníka rozhodovaly, nepostupovaly v souladu se zákonem, zejména nešetřily oprávněné zájmy žalobce, jehož se činnost všech těchto správních orgánů negativně dotkla, a zasáhly do jeho práv ve větším než nezbytném rozsahu. Řešení ve věci stavebníka, které správní orgány přijaly, je v rozporu s veřejným zájmem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 4. 2019 (doručeném soudu dne 8. 4. 2019) navrhl zamítnutí žaloby.
17. Žalovaný poté, co vymezil předmět řízení, poukázal na to, že žalobce v žalobě viní žalovaného z toho, že rozhodl nezákonně, že chrání zájmy stavebníka na úkor žalobce a dále že rozhodl nezákonně, v rozporu se základními zásadami správního řádu, že bude poškozen lesní porost ve vlastnictví žalobce apod., ovšem k těmto námitkám žalobce neuvádí žádné zdůvodnění a konkrétní důvody, v čem považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, když zůstal pouze u obecných proklamací, případně zákonných citací. Žalovaný tedy k této části žaloby mohl pouze uvést to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a zásadami správního řízení a že všechny žalobcovy námitky byly vyporáhány.
18. Podle žalovaného jediné konkrétní námitky, které jsou v žalobě uvedeny, se týkají závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18. Žalobce s tímto závazným stanoviskem nesouhlasil. Žalovaný k tomuto uvedl, že dotčený orgán, který je příslušný hájit zájmy na úseku ochrany lesa, se k danému záměru vyjadřoval a vyslovil s ním souhlas. Dotčený orgán provedl kontrolní prohlídku a řádně zhodnotil všechny okolnosti včetně možného porušení stávajícího porostu. Z odůvodnění prvostupňového závazného stanoviska Městského úřadu Nepomuk, odboru výstavby a životního prostředí ze dne 23. 3. 2018, č. j. VŽP/996/2018-Va (dále též jen „závazné stanovisko VŽP/996/2018-Va“), je zřejmé, že orgán ochrany lesů řádně hájil veřejné zájmy, když došlo na základě jeho ingerence dokonce k přepracování původního projektu a posunutí hranice terénních úprav o 4 m od lesního pozemku – na základě zjištěných okolností došel dotčený orgán k závěru, že nebudou poškozeny stávající lesní porosty. Nadřízený dotčený orgán se rovněž vyjadřoval i k případnému nařízení zabezpečovacích opatření na lesním pozemku a dospěl k závěru, že vzhledem k charakteru a umístění stavby nebude provedení zabezpečovacích opatření spočívajících v zásahu do přilehlých lesních porostů potřebné. Podle názoru žalovaného jsou obavy a námitky žalobce zcela liché, pouze ničím nepodložené dohady. Daný záměr byl řádně posouzen tak, aby byly řádně hájeny veřejné zájmy na úseku ochrany lesů, a tedy byly tím hájeny i zájmy žalobce jako vlastníka předmětného lesního pozemku.
19. Závěrem žalovaný označil uplatněné žalobní námitky za nedůvodné, trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Osoby zúčastněné na řízení

20. V návaznosti na sdělení ze dne 5. 3. 2019 o podané žalobě, které soud zaslal stavebníkovi, stavebník podáním ze dne 18. 3. 2019 (doručeným soudu dne 19. 3. 2019) jednak oznámil soudu, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, jednak předložil soudu své vyjádření ke správní žalobě.
21. Soud dále učinil dne 11. 7. 2019 výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení (a to všem účastníkům správního řízení uvedeným v napadeném rozhodnutí), přičemž ve stanovené lhůtě do 31. 7. 2019 soudu písemně oznámila svůj zájem účastnit se předmětného řízení pouze v rubrice tohoto rozsudku označená osoba zúčastněná na řízení č. 2. Žalobce žádnou potenciální osobu zúčastněnou na řízení neoznačil a ze správního spisu žádná další potenciální osoba zúčastněná na řízení nevyplynula.
22. Osoba zúčastněná na řízení č. 2 se ve věci samé písemně nevyjádřila.
23. Ve svém výše uvedeném vyjádření ke správní žalobě stavebník, jako osoba zúčastněná na řízení č. 1, navrhl zamítnutí žaloby.
24. Stavebník nejprve namítl, že žalobce nijak nevysvětluje, v čem údajné porušení zákonných zásad konkrétně spočívá, když žalovaný naopak ve svém rozhodnutí podrobně popisuje, jak jednotlivé zásady správního řízení v projednávané věci aplikoval a z textu napadeného rozhodnutí je možné ověřit, že zákonné zásady porušeny nebyly. Podle stavebníka žalovaný nemá pravomoc k tomu, aby přezkoumával podklady vydávané jinými speciálními správními orgány podle zvláštních právních předpisů; to však nebrání tomu, aby žalovaný zaujal k existujícím stanoviskům konkrétní postoj. Dále pak upozornil na to, že žalobcovo tvrzení o vzniku škody na jeho majetku nebylo nijak konkretizováno.
25. Dále stavebník uvedl, že není zřejmé, proč žalobce ve správní žalobě cituje § 22 lesního zákona a co konkrétně z tohoto zákonného ustanovení žalobce pro projednávanou věc dovozuje. K žalobní argumentaci založené na § 14 lesního zákona stavebník uvedl, že ustanovení § 14 odst. 1 lesního zákona v posuzované věci dodrženo bylo. Podle stavebníka projektovaný způsob rozšíření provozu na jeho pozemku je jedinou myslitelnou variantou, když přístavbu haly je nutné napojit na stávající halu, a to nejen z důvodu „pohodlí“, kdy bude celý prostor stavebně propojen, ale především kvůli napojení na vzduchotechniku a rozvody již stojící haly, na které je nezbytné se přístavbou připojit; alternativní řešení neexistuje.
26. Stavebník měl za zjevné, že závěry žalobce o reálné existenci nějakých rizik pro lesní porost či existující stavbu jsou založené na naprosto vágních, neurčitých úvahách při absenci jakéhokoliv konkrétního argumentu a konkrétního důkazu. V kontextu žalobcových námitek stavebník připomněl, že pozemek žalobce, aktuálně evidovaný v katastru nemovitostí jako lesní porost, je v osnově připravovaného územního plánu již koncipován nikoliv jako lesní porost, ale jako „zahrady zemědělské s možností stavby“, když konkrétní podoba pozemku, jeho výměra i rozsah „zalesnění“ nebudí dojem, že by pozemek skutečně plnohodnotně plnil všechny funkce lesa tak, jak je definuje platná právní úprava. Přitom stavebník poukázal na Odůvodnění Územního plánu města N. na str. 121 (odstavec K03), podle kterého se jedná o pozemek, který byl historicky založený jako zahrada. Dotčený pozemek je oplocený a funguje jako soukromá zahrada s existujícím lesním porostem. Lesní porost na dotčených pozemcích je značně nesouvislý a ovlivněný skutečným využíváním pro soukromé účely. Z hlediska plnění funkcí lesa se

jedná o pozemek méně významný. Lesní porost nemůže být vzhledem ke své poloze řádně obhospodařován a neplní ani další funkce lesa v obvyklém rozsahu. Vzhledem ke své poloze nemůže být ani výhledově zapojen do okolních lesních porostů a ekosystémů. S odkazem na soudu doložený výňatek z návrhu územního plánu pro město N. 2018 – 2019 stavebník uvedl, že význam pozemků p. č. X. a X. v k. ú. N. pro plnění funkce lesa je ze strany žalobce značně přeceňován. Citované odborné hodnocení aktuální situace dokládá nepravdivost tvrzení žalobce, že způsob rozšíření stávajícího provozu je *hrubě nešetrný k veřejnému zájmu*; ze skutečné podoby lesa na pozemcích žalobce je zjevné, že k plnohodnotnému naplnění funkcí lesa nejsou pozemky X. a X. způsobilé a veřejný zájem stavebním záměrem stavebníka rozhodně netrpí.

27. Stavebník dále doplnil, že dotčený veřejný zájem plně respektoval, když stavební záměr byl zvolen tak, aby průmyslovou zástavbou nedošlo k nežádoucímu záboru orné půdy a nebyl tak ohrožen veřejný zájem na zachování půdního fondu ČR; k průmyslové zástavbě je v souladu s veřejným zájmem využít pozemek, který má charakter proluky - desítky let nevyužívané ostatní plochy s nálety. Dále poznamenal, že údaje o délce kořenů lesního porostu (cca 8 m) a výšce stromů lesního porostu (až 60 m) představují pouze maximální možné rozměry připadající do úvahy v ideálních podmínkách; při zohlednění všech relevantních faktorů působících v daném čase a na daném místě však podle odborníků není dosažení zmíněných maximálních rozměrů vůbec reálné.
28. K další námitce žalobce stavebník uvedl, že ačkoliv bylo právně povoleno provádění terénních prací 6 metrů od hranice pozemku, fakticky práce proběhnou díky charakteru podloží ve vzdálenosti 9 až 10 metrů od hranice pozemku; vyšlo najevo, že podloží je natolik kamenité, že není nutné při terénních úpravách tolik „svahovat“, což umožní udržet hranici v delší faktické vzdálenosti, než jak předpokládá projekt.
29. K tvrzení žalobce, že jeho majetek byl již v době podání žaloby poškozován, stavebník opět namítal absenci konkrétních tvrzení a důkazů. Přitom stavebník nechal v návaznosti na argumentaci žalobce zpracovat odborný posudek ohledně vlivu terénních prací na sousední pozemek, a to u soudního znalce Ing. A. K. Z posudku vyplynul jednoznačný závěr, že „*při realizaci hrubých terénních úprav pomocí běžné techniky) vhodné pro těžbu ve skále nebyl shledán negativní vliv zemních prací na sousední lesní pozemek č. p.č. X., k.ú. N., ani na jeho součásti.*“ Tím měl stavebník za prokázanou absenci negativního vlivu terénních úprav na majetek žalobce.
30. Závěrem svého vyjádření stavebník poukázal na související skutečnosti. V době, kdy žalobce kupoval pozemek č. X., byl sousední pozemek X. podle tehdejšího územního plánu zařazen do „zóny“ plocha občanské vybavenosti, tudíž bylo zřejmé, že je třeba počítat v okolí kupovaného pozemku s veřejnými aktivitami a že se nejedná o klidovou bytovou zónu. Posléze v roce 2004 přikoupil žalobce pozemek X. a v té době už aktuální územní plán počítal se zařazením souvisejících (sousedících) parcel do zóny určené pro drobnou výrobu. Žalobce proti zařazení sousedních parcel do zóny drobné výroby nevznesl naprosto žádné námitky. Žalobce nemohl očekávat stejný komfort bydlení, jaký by bylo reálné očekávat v obytné zóně. Dále stavebník uvedl, že při realizaci svého záměru postupuje tak, aby byly zájmy žalobce maximálně šetřeny a že usiluje o maximálně šetrný průběh stavby. Podle stavebníka se mu daří udržet realizaci svého záměru bez rušivých vlivů na ostatní dotčené osoby. Stavebník poté poukázal na rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk č. j. MÚ/VŽP/2469/16 VŽP/2826/2016 - Mu, z

něhož má vyplývat, že dne 4. 5. 2016 bylo zahájeno proti žalobci řízení o nařízení odstranění stavby, jelikož provedl stavbu bez rozhodnutí stavebního úřadu.

V.

Replika žalobce k vyjádření stavebníka

31. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 24. 4. 2019 (doručenou soudu dne 29. 4. 2019), ve které nejprve uvedl, že z vyjádření stavebníka vyplývá pouze to, že jediným důvodem pro umístění stavby podle napadeného rozhodnutí byly ekonomické zájmy stavebníka, jimž byla správními orgány poskytnuta ochrana na úkor jeho práv, garantovaných mu zejména v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Podle tvrzení stavebníka je stávající umístění stavby jediným možným řešením z pohledu pohodlí stavebníka, zahrnujícího i napojení na vzduchotechniku jeho stávajícího provozu. Žalobci není známo, že by otázka možnosti umístění stavby jiným způsobem a na jiných částech pozemku stavebníka byla v průběhu řízení o umístění a povolení stavby hodnocena, a to ani z pohledu ustanovení § 14 lesního zákona. Žalobci není jasné, proč by měla být stavebníkovi poskytována ochrana práv na jeho pohodlí na úkor jeho vlastnických práv.
32. Dále žalobce poukázal na to, že to byl stavebník, který svými aktivitami determinoval vztahy v území realizací svých podnikatelských aktivit a kdo si musel být vědom nároků, které jím od počátku zvolené řešení rozvržení jeho aktivit v území při dalším rozvoji jeho kapacit přinesou (včetně problémů s napojením vzduchotechniky). Žalobce nechce nést důsledky špatného plánování stavebníka a také nechce, aby jeho práva ustupovala právům stavebníka při realizaci stavby, ačkoli by tato mohla být realizována jiným způsobem.
33. Podle žalobce o tom, že stavebník ani správní orgány v rozporu zejména s ustanovením § 11 a § 14 lesního zákona nedbali zachování lesa a lesním zákonem se neřídili, svědčí i tvrzení stavebníka, že umístění stavby zvolil podle údajného zájmu na zachování půdního fondu. Zachování jeho lesa však ani stavebník ani správní orgány nedbali. Podle názoru žalobce nelze ani vyloučit budoucí zastavění pozemků, které na úkor jeho pozemků byly napadeným rozhodnutím v současnosti ochráněny.
34. Závěrem konstatoval k otázce poklesu hladiny spodní vody v území v důsledku stavby, že bylo povinností správních orgánů zkoumat, zda a v jakém rozsahu k poklesu hladiny spodních vod ve stavbou dotčeném území dojde a jaký to bude mít vliv na ekosystém v území.

VI.

Průběh řízení

35. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, soud konal dne 31. 8. 2021 jednání.
36. Žalobce při jednání setrval na své dosavadní argumentaci, kterou v některých bodech zopakoval. Nově pak argumentoval odkazem na „nový“ územní plán města N., který nabyl účinnosti dne 23. 10. 2018, ve znění změny č. 1 účinné od 24. 10. 2020 (dále jen „nový územní plán města N.“), přičemž akcentoval plochu R14 a skutečnost, že podkladem pro tento územní plán bylo stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 1. 2. 2018, č. j. PK-ŽP/18775/18, s nímž má být v rozporu závazné stanovisko PK-ŽP/17353/18 vydané v případě předmětného stavebního záměru. Žalobce při jednání nad rámec již navržených důkazů, na jejichž

provedení setrval, navrhl provést k důkazu nový územní plán města N., včetně jeho odůvodnění, dále stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 1. 2. 2018, č. j. PK-ŽP/18775/18, články o škodlivosti „Bisfenolu A“ a účastnický výslech žalobce.

37. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 při jednání setrvala na své dosavadní argumentaci, jakož i na již učiněných důkazních návrzích. Osoba zúčastněná na řízení č. 2 při jednání navrhla zamítnutí žaloby, když napadené rozhodnutí označila za zákonné a odkázala na jeho odůvodnění, s nímž se ztotožnila, přičemž žádné důkazní návrhy neučinila.
38. Soud při jednání konstatoval obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí a poté závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18. Soud naopak neprovedl žalobcem navrhované důkazy odvoláním žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o procení stanoviska žalobce, jež byla součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí. Ostatní důkazní návrhy žalobce pak soud neprovedl pro jejich nadbytečnost, neboť pro právní posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí soudem nebyly relevantní (metodická příručka obsahující teoretické pojednání na dané téma bez zohlednění konkrétních okolností posuzovaného případu nemohla zpochybnit posouzení odborných otázek provedené v dané konkrétní věci příslušným dotčeným orgánem státní správy lesů a dále obecné informace o možných negativních důsledcích používání „Bisfenolu A“ nemohly zpochybnit souhlasné stanovisko příslušné krajské hygienické stanice a závazné stanovisko dotčeného orgánu na ochranu ovzduší, která byla v předmětném správním řízení vydána a jsou součástí správního spisu). V případě důkazních návrhů novým územním plánem města N., včetně odůvodnění, a stanoviskem Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 1. 2. 2018, č. j. PK-ŽP/18775/18, se navíc jednalo o listiny, které se týkaly argumentace, jež šla nad rámec žalobní argumentace uplatněné žalobcem v zákonné lhůtě pro podání předmětné žaloby. Pro nadbytečnost soud neprovedl ani žádný z důkazů navržených osobou zúčastněnou na řízení č. 1, když výňatky z územních plánů města N. účinné v různých obdobích nebyly pro posouzení žalobních námitek relevantní (žalobce v žalobě nezpochybnil závazné stanovisko vydané dotčeným orgánem pro oblast územního plánování), znalecký posudek ze dne 14. 2. 2019 a sdělení ze dne 1. 2. 2019 byly vydány až po skončení předmětného správního řízení a konečně rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru výstavby a životního prostředí, se týkalo jiného správního řízení.

VII.

Posouzení věci soudem

39. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 30. 12. 2018 a žaloba byla předána k poštovní přepravě dne 26. 2. 2019 a soudu doručena dne 27. 2. 2019, tudíž zákonná lhůta 2 měsíců byla dodržena), osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí není odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
40. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního

orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady napadeného rozhodnutí neshledal.

41. Žaloba není důvodná.
42. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že žalovaný (i) pominul vyjádření žalobce ze dne 3. 12. 2018 k podkladům rozhodnutí, a (ii) dostatečně se nevypořádal s námitkou žalobce o rizicích z používání „Bisfenolu A“. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval (i) v rozporu se zásadami zákonnosti, proporcionality a právní jistoty dle správního řádu a porušení povinnosti šetřit práva žalobce, a (ii) v nerespektování a nesprávné aplikaci relevantních ustanovení lesního zákona. Žalobce dále brojit proti závěrům závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18 vydaného Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, jako orgánem nadřízeným orgánu státní správy lesů dle lesního zákona, kterému vytýkal, že (i) nemá oporu ve skutkovém stavu a je nesprávné, a dále že (ii) je nepřezkoumatelné ohledně rozsahu rizika vzniku škod.
43. S ohledem na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení uplatnil i další námítky vůči rozhodnutím a postupu správních orgánů a dotčených orgánů, které v dané věci vydaly svá závazná stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu, a že žalobce ve své žalobě nad rámec žalobních tvrzení učinil obecný odkaz na svá předchozí vyjádření ve správním řízení, soud úvodem konstatuje, že se ve svém posouzení zabýval pouze těmi námitkami, které žalobce konkrétním způsobem formuloval ve své žalobě, resp. je řádně uplatnil v zákonné lhůtě pro podání správní žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Soud v dané souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které platí, že *se nelze obecně odvolávat na obsah podání ve správním řízení* (srov. obecné závěry v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) a dále že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
44. Soud předesílá, že pro posouzení žalobních námitek je v projednávané věci podstatné to, že napadené i prvostupňové rozhodnutí byla vydána na základě závazných stanovisek dotčených orgánů. Judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se soudního přezkumu postupu a rozhodnutí správních orgánů vydaných na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů shrnul kasační soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021 – 64 následovně:

„[37] Kasační soud připomíná, že pokud byl zpochybněn obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního úřadu, odvolací správní orgán (žalovaný) musí postupovat podle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“ Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným

stanoviskem (viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 - 30, č. 3214/2015 Sb. NSS).

[38] Nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu (nyní § 149 odst. 5 správního řádu) obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (viz rozsudek NSS č. j. 2 As 230/2016-65).

[39] Z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2423/2011 Sb. NSS, vyplývá, že závazné stanovisko není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.

[40] Odůvodnění závazného stanoviska dle § 149 správního řádu by mělo alespoň v základních parametrech odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 téhož zákona (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Musí z něj tedy být zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení. Odborné posouzení musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné, jinými slovy musí naplňovat kritéria přezkoumatelnosti (viz rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26). Na soudu pak tedy je, aby přezkoumal, zda závazná stanoviska tvořící podklad napadeného rozhodnutí, uvedená kritéria splňují. Pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, tedy že nadřízený dotčený orgán dostatečně a přesvědčivě odůvodnil své závěry a vyšel přitom z konkrétních skutkových okolností daného případu, může převzít jeho odborné věcné závěry do odůvodnění svého rozsudku.“

45. V návaznosti na citovanou judikaturu se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění některých dílčích závěrů jak u napadeného rozhodnutí, tak u závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18 vydaného Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, z něhož žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel.
46. Byť žalobce namítal nepřezkoumatelnost pouze některých dílčích závěrů žalovaného, soud nejprve posoudil přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako celku, neboť z podstaty věci vyplývá, že přezkoumat z hlediska zákonnosti lze pouze přezkoumatelná rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostal všem požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí vydaného ve věci, ve které bylo jako podklad pro rozhodnutí použito závazných stanovisek dotčených orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh řízení, včetně žalobcem podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Následně vysvětlil svůj postup ve smyslu § 149 správního řádu, kterým reagoval na zjištění, že žalobcovo odvolání směřuje i proti závazným stanoviskům, jež sloužila jako podklad pro prvostupňové rozhodnutí. Posléze žalovaný zkonstatoval závěry nadřízených dotčených orgánů vyslovené v „revizních“ závazných stanoviscích. Dále pak žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací námitky žalobce, když mimo jiné odkázal na přezkoumání

závazných stanovisek ze strany nadřízených dotčených orgánů, které potvrdily závěry závazných stanovisek vydaných pro účely prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí proto soud shledává srozumitelným a dostatečně odůvodněným, tudíž způsobilým jeho přezkumu.

47. K žalobcovým konkrétním námitkám vůči přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že se neztotožnil s názorem žalobce, že by žalovaný pominul vyjádření žalobce ze dne 3. 12. 2018 k podkladům rozhodnutí. Jak je patrné ze str. 14 napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedené vyjádření žalobce nepominul, když jej konstatoval s tím, že jeho předmětem byl nesouhlas se závaznými stanovisky nadřízených dotčených orgánů a že v ostatním žalobce odkázal na své odvolání. K tomuto žalovaný doplnil, že na závazná stanoviska, která byla přezkoumána podle zvláštních právních předpisů, hledí jako na právně a věcně bezchybná. Pokud jde o otázku vypořádání se s námitkou o rizicích z používání „Bisfenolu A“, pak i v tomto případě soud shledává odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným, když lze odkázat zejména na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný poukázal jednak na závazné stanovisko krajské hygienické stanice ze dne 1. 12. 2015, podle kterého nebyly k technologii výroby připomínky, a dále odkázal na vypořádání této námítky prvostupňovým orgánem. Z prvostupňového rozhodnutí (str. 10 a 11) je zřejmé, že se prvostupňový orgán i s touto námitkou žalobce zabýval, když mj. upozornil na to, že tvrzení žalobce nebyla doložena žádným odborným posudkem, zatímco krajská hygienická stanice i dotčený orgán na ochranu ovzduší vydaly souhlasná závazná stanoviska. Soud proto hodnotil i žalobcem označené části napadeného rozhodnutí jako přezkoumatelné, když uvedené námitky žalobce byly vypořádány, včetně námítky o tvrzených rizicích z používání „Bisfenolu A“, kterou žalobce stavěl pouze na obecných informacích o této látce, bez ohledu na specifika konkrétní výrobní činnosti stavebníka, kterou naopak hodnotily dotčené orgány ve svých stanoviscích (a která má být řešena i v rámci povinného zkušebního provozu stavby po jejím dokončení, jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí).
48. Ohledně námítky nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18 vydaného Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, soud poté, co se s ním obeznámil, konstatuje, že je srozumitelné a náležitě odůvodněné, tudíž splňuje požadavky z hlediska jeho přezkoumatelnosti. Z předmětného závazného stanoviska je patrné, že nadřízený dotčený orgán náležitě přezkoumal závazné stanovisko VŽP/996/2018-Va (tj. souhlas se stavebním záměrem) vydané Městským úřadem Nepomuk, odborem výstavby a životního prostředí, jako orgánem státní správy lesů příslušným podle lesního zákona, když rekapituloval předmět řízení, obsah závazného stanoviska a vylíčil žalobcovy námitky, které následně vypořádal, aby uzavřel, že se závazné stanovisko podřízeného dotčeného orgánu co do podstaty potvrzuje (nadřízený dotčený orgán pouze vypustil stanovené podmínky č. 1 až 4 z důvodu, že tyto podmínky již vyplývají z obecně závazných předpisů, tudíž nemají být uvedeny v uděleném souhlasu se stavebním záměrem). Soud nemá za nepřezkoumatelnou ani žalobcem namítanou část týkající se vyhodnocení rozsahu rizika vzniku škod v dané lokalitě, neboť dotčený orgán i tento svůj závěr odůvodnil, a to zejména tím, že umístěním navrhovaného charakteru a typu stavby v navrhované odstupové vzdálenosti 12,6 m od hranice přilehlého lesního pozemku p. č. X. s ohledem na současnou situaci v lokalitě, stav přilehlého lesního porostu a stávající existenci dalších staveb v této lokalitě reálně nehrozí zvýšené nebezpečí vzniku nadměrných škod. K tomu soud doplňuje, že uvedené je třeba číst

v kontextu jiné v napadeném rozhodnutí uvedené skutečnosti, a to že dotčený orgán státní správy lesů provedl ohledání na místě samém.

49. V návaznosti na výše uvedené soud shledal žalobcovy námitky nepřezkoumatelnosti nedůvodnými, neboť napadené rozhodnutí, jakož i závazné stanovisko PK-ŽP/17353/18 vydané Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, soud hodnotil jako přezkoumatelné.
50. Soud se dále zabýval námitkami nezákonnosti napadeného rozhodnutí, resp. nezákonnosti a nesprávnosti závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18, jež bylo podkladem pro napadené rozhodnutí.
51. Soud v dané souvislosti v první řadě uvádí, že správní orgány nepochybily v tom, že ve svých rozhodnutích vyšly ze závazných stanovisek vydaných pro účely předmětného správního řízení. Poté, co žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž zpochybnil i závazná stanoviska sloužící jako podklad pro prvostupňové rozhodnutí, žalovaný postupoval správně, pokud si v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020) vyžádal v napadeném rozhodnutí popsaná závazná stanoviska nadřízených dotčených orgánů, z nichž ve svém rozhodnutí posléze vyšel a na základě nichž vypořádal žalobcovy odvolací námitky. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu byl žalovaný, jako odvolací orgán, oprávněn se vypořádat s odvolacími námitkami tím, že vyšel z potvrzujících závěrů závazných stanovisek nadřízených dotčených orgánů, což žalovaný učinil, když se ztotožnil s těmito závaznými stanovisky týkajícími se ochrany lesa, ochrany ovzduší a územního plánování, které považoval za věcně a právně bez vady.
52. Žalobce se ve své žalobní argumentaci zaměřil na namítaný rozpor s příslušnými ustanoveními lesního zákona a na zpochybňování závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18 vydaného nadřízeným dotčeným orgánem státní správy lesů (když naopak ostatní závazná stanoviska vydaná v předmětné věci žalobce ve své žalobě nezpochybnil, resp. proti nim nebrojil). Z tohoto důvodu se i přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí ze strany soudu soustředil na tuto otázku, neboť je to žalobce, kdo svými žalobními tvrzeními vymezuje rozsah soudního přezkumu zákonnosti správní žalobou napadeného rozhodnutí.
53. K námitce žalobce o nerespektování § 14 odst. 1 a 2 lesního zákona ze strany správních orgánů soud uvádí, že tento názor žalobce nesdílí, a to z následujících důvodů.
54. V projednávané věci bylo postaveno najisto, že žalovaný, jakož i prvostupňový orgán při posuzování předmětného stavebního záměru vyšly ze závazných stanovisek příslušných dotčených orgánů státní správy lesů, jejichž souhlas byl vyžadován ve smyslu § 14 odst. 2 lesního zákona, neboť stavebním záměrem dotčený pozemek se nacházel v ochranném pásmu do 50 m od okraje pozemku p. č. X., který je ve vlastnictví žalobce a v katastru nemovitostí je evidován jako lesní pozemek (o těchto skutkových východiscích nebylo mezi účastníky řízení sporu). Závazné stanovisko PK-ŽP/17353/18 vydané nadřízeným dotčeným orgánem státní správy lesů potvrdilo správnost uděleného souhlasu ze strany dotčeného orgánu státní správy lesů, který shledal navrhovanou odstupovou vzdálenost jako dostačující. Zejména přitom nadřízený dotčený orgán upozornil, že bylo provedeno ohledání na místě samém, že došlo k posunutí provádění terénních úprav [nikoli samotné stavby, kde je odstupová vzdálenost 12,6 m – pozn. soudu] z původních 2 m na 6 m od hranice pozemku p. č. X., aby nedošlo k narušení přilehlého lesního porostu stavbou.

Dále konstatoval, že z popsaných důvodů je možné vyloučit poškození kořenového systému stromů, porostního pláště a následné narušení stability přilehlých lesních porostů při výstavbě a používání stavby. Konstatoval i provedení alternativního řešení umožňujícího projektovanou přístavbu halu technologicky napojit na stávající výrobní halu, které není v rozporu s lesním zákonem a stanoveným účelem na zachování lesa. Závazné stanovisko PK-ŽP/17353/18 se též vyslovalo k otázkám nepřímého ohrožení lesa s ohledem na případná opatření dle § 22 lesního zákona, když neshledalo reálné hrozby zvýšeného nebezpečí vzniku nadměrných škod, které by si v budoucnu vyžádalo provedení zabezpečovacích opatření spočívajících např. v odkácení části porostu či jiný rozsáhlý zásah na přilehlém lesním pozemku. Jak již bylo uvedeno výše, nadřízený dotčený orgán tento svůj závěr odůvodnil zejména tím, že v případě umístění navrhovaného charakteru a typu stavby v navrhované odstupové vzdálenosti 12,6 m od hranice přilehlého lesního pozemku p. č. X. s ohledem na současnou situaci v lokalitě, stav přilehlého lesního porostu a stávající existenci dalších staveb v této lokalitě reálně nehrozí zvýšené nebezpečí vzniku nadměrných škod.

55. S ohledem na právě uvedené soud shledal posouzení nadřízeného dotčeného orgánu obsažené v závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18 jako dostatečně a přesvědčivě odůvodněné a založené na konkrétních skutkových okolnostech daného případu (jež vyšly z ohledání na místě samém provedeného dotčeným orgánem). Soud proto v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu tyto odborné věcné závěry nadřízeného dotčeného orgánu státní správy lesů vyslovené v předmětném závazném stanovisku přejal. Z tohoto důvodu soud neshledal důvodnou polemiku žalobce nad věcnou správností posouzení provedeného příslušnými orgány státní správy lesů, která navíc vyjadřuje subjektivní stanovisko žalobce, které nebylo blíže odborně podepřeno (žalobcem předložená metodická příručka integrované ochrany rostlin pro lesní porosty je toliko teoretickou publikací, jež nezohledňuje okolnosti posuzovaného případu, tudíž soud ji v řízení jako důkaz neprováděl, resp. z ní nevycházel).
56. Soud se neztotožnil ani s žalobcem překládaným výkladem ochranného pásma 50 m od okraje lesa ve smyslu § 14 odst. 2 lesního zákona, který žalobce činí v návaznosti na tehdy účinný územní plán města N. Žalobce totiž dovozuje, že má-li být respektováno pásmo ve vzdálenosti do 50 m od okraje lesa, pak žádnou stavbu v tomto pásmu nelze umístit, resp. souhlas s umístěním stavby v tomto pásmu nelze vydat. Takovýto výklad není správný, když nemá oporu ani v dikci předmětného zákonného ustanovení, ani v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Jak již ve vztahu k § 14 odst. 2 lesního zákona judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 232/2018-38: *„Tato úprava však neznamená, že ve vzdálenosti 50 metrů od okraje lesa není možné provádět žádné záměry. Nemohou však ohrožovat pozemky určené k plnění funkce lesa. Vzdálenost 50 metrů proto není nepřekročitelnou mezí, ale pouze zónou, ve které je třeba zapojení orgánu ochrany lesa do případného povolovacího procesu.“*
57. Pro posouzení správnosti závěrů ze závazného stanoviska PK-ŽP/17353/18 je pak irelevantní i samotný v žalobě činěný odkaz na tehdejší územní plán města N. a v něm obsažené vymezení zastavitelné plochy 5.1., ve které je umístěn i stavební záměr. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2008, č. j. 5 As 40/2008 – 52 dovedl následující: *„Je třeba zdůraznit, že orgán státní správy lesů při úvaze o souhlasu podle § 14 odst. 2 lesního zákona je oprávněn a povinen hodnotit zásah zamýšlené stavby do zájmů, které podle tohoto zákona chrání. Těmi ovšem není ochrana územního plánu obce, ale zachování lesa a péče o něj ve smyslu § 1 lesního zákona. Vyjádření vlastníka nejen že není*

pro něj závazné, ale zejména ho musí hodnotit z hlediska zájmů ochrany lesa. Otázka souladu s územním plánem obce přísluší stavebnímu úřadu.“ Argumentoval-li žalobce v rámci svých námitek směřujících proti závaznému stanovisku PK-ŽP/17353/18 úpravami v územních plánech města N., jde o argumentaci mimoběžnou a irelevantní z hlediska předmětu daného závazného stanoviska, které hodnotilo stavební záměr z hlediska zájmů na ochranu lesa ve smyslu právní úpravy obsažené v lesním zákoně. Navíc je třeba k tomuto okruhu námitek žalobce doplnit, že ve správním řízení byla vydána souhlasná závazná stanoviska i z hlediska souladnosti stavebního záměru s tehdejšími územními plány města N., a to závazné stanovisko města N., odboru výstavby a životního prostředí ze dne 27. 3. 2018, č. j. VŽP/1029/2018-Vět a navazující (přezkumné) závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu - Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje ze dne 7. 11. 2018, č. j. PK-RR/3589/18. Zákonnost, resp. správnost těchto závazných stanovisek žalobce ve své žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí ovšem nezpochybnil, resp. svou žalobou nenapadl. Z těchto důvodů by byla pro danou věc irelevantní i argumentace žalobce založená na novém územním plánu města Nepomuk a na stanovisku Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 1. 2. 2018, č. j. PK-ŽP/18775/18 sloužícím jako podklad pro přípravu nového územního plánu města N. Navíc, jak již bylo uvedeno výše, žalobce uvedenou argumentaci, jakož i důkazní návrhy, učinil poprvé až při ústním jednání konaném dne 31. 8. 2021, tj. až po uplynutí zákonné lhůty pro podání správní žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto soud k této argumentaci nemohl přihlídnout.

58. K námitkám žalobce o tom, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadami zákonnosti, proporcionality a právní jistoty dle správního řádu a porušily povinnosti šetřit práva žalobce, soud předně uvádí, že jde o velmi obecně formulované námitky, a tudíž soud se k nim může vyjádřit pouze v obecné rovině. Soud na tomto místě poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej“* (srov. již výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Soud po přezkoumání postupu správních orgánů, jakož i odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, resp. závazných stanovisek dotčených orgánů, neshledal, že by správní orgány nepřipustně vybočily ze zákonného rámce, že by překročily meze správního uvážení či že by svými závěry nepřipustně a neproporčně zasáhly do právní jistoty žalobce, resp. že by nešetřily práva žalobce. V projednávané věci nepochybně došlo ke střetu práv a zájmů žalobce na straně jedné, a stavebníka na straně druhé, přičemž správní a dotčené orgány v souladu se zákonem a v mezích svého správního uvážení tento střet práv vyhodnotily a rozhodly, přičemž nic z obsahu správního spisu nenásvědčuje tomu, že by správní orgány neproporčně a neodůvodněně upřednostnily zájmy stavebníka na úkor žalobce.
59. S ohledem na lokalitu, kde se žalobcův pozemek p. č. X., jenž je dotčen stavebním záměrem (tj. okraj zastavěné části města N.), jakož i vymezení sousedícího pozemku p. č. X. ve vlastnictví stavebníka (na němž je realizován stavební záměr) v tehdejšími územní plánu města N. jako zastavitelného území, plocha území výrobní – drobná výroba (jak se podává ze závazných stanovisek dotčených orgánů územního plánování, jež jsou součástí správního spisu), žalobce podle názoru soudu nemohl mít legitimní očekávání, že žádná další stavební činnost v ochranné pásce 50 m od hranice předmětného pozemku nebude nikdy povolena. Ostatně i žalobce sám připouští, že vlastní stavby, které jsou v blízkosti pozemku p. č. X., tudíž se také nacházejí v ochranné pásce lesa.

60. K další obecně formulované námitce, že stavebník již v době podání měl započít s prováděním stavebních prací na podkladě napadeného rozhodnutí a že již v této fázi byl majetek žalobce poškozen, soud uvádí, že nic takového nebylo žalobcem prokázáno. Navíc otázka případného poškození majetku žalobce následnou stavební činností stavebníka navazující na napadené správní rozhodnutí je irelevantní pro posouzení projednávané věci soudem, jenž přezkouvává zákonnost napadeného správního rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Takováto žalobcem tvrzená následná újma by mohla být předmětem až případného posouzení ze strany civilních soudů, u nichž má žalobce možnost iniciovat soudní řízení o svých případných civilněprávních nárocích vůči stavebníkovi na náhradu žalobcem tvrzené škody.

VIII.

Rozhodnutí soudu

61. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí, jakož i závaznému stanovisku Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 26. 9. 2018, č. j. PK-ŽP/17353/18, shledal nedůvodnými. Soud proto ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
62. Soud pro úplnost uvádí, že byť žalobce v žalobním petitu navrhoval samostatně zrušení i závazného stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 26. 9. 2018, č. j. PK-ŽP/17353/18, tak předmětem řízení byla žaloba proti napadenému rozhodnutí, v rámci které soud přezkoumával i zákonnost napadeného závazného stanoviska. Soud proto nerozhodoval samostatným výrokem o žalobcově návrhu na zrušení uvedeného závazného stanoviska, neboť rozhodnutí o této části žalobního petitu bylo subsumováno výrokem I. tohoto rozsudku o zamítnutí žaloby (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005 – 83, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů; toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat*“).

IX.

Náklady řízení

63. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů*.
64. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
65. Osoby zúčastněné na řízení nemají ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namíste náhradu nákladů řízení přiznat. Proto výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. srpna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu